

Mindig is máshogy éreztem magam, ha a testem és a lelkem is ugyanazt az ütemet dobolta. Ez történt meg akkor is, amikor egy késő őszi sétám alkalmával a Duna partra tévedtem. Nem voltam járatos ezen a környéken, így mikor szemembe fújta a szél a megfakult fényképfoszlányt, nem tudtam ki hagyhatta el. A járdán épp szembe jött velem egy középkorú nő, hirtelen ötlettől vezérelve megkérdeztem től:

- Elnézést, ezt a fényképet nem ön hagyta el véletlenül? –mutattam a képet. A nő értetlenül nézett rám. Válasz nélkül tovább indult, valami olyat motyogva az orra alatt, hogy miért kellett pont őt leszólítani.

Ledöbbsentem a reakcióján, hiszen csak egy egyszerű kérdést tettem fel neki. Aztán ahogy folytattam volna az utamat, megláttam, hogy a közeli fánál egy idősebb férfi keres valamit. Félszegen odamentem hozzá.

-Jó napot! – köszöntem rá. –Segíthetek esetleg? Mit tetszik keresni?

-Jaj, üdvözlöm drága. Megköszönöm, ha tud segíteni. Egy fénykép volt a fára felcsavározva, de sehol nem találok. Ez az egyetlen emlékem a szerelmemről. Nem látta? – kérdezte kétségbeesetten.

Ránéztem, majd a kezemben lévő képre és az öreg felé nyújtottam. –Ez lenne az?

-Ez bizony. Köszönöm. Hogy került magához? –méregetett.

-Éppen erre sétáltam, mikor feltámadt a szél, és a következő pillanatban már az arcomnál termett a kép – mosolyogtam. –Tudna nekem mesélni egy kicsit a képen szereplő nőről? – kérdeztem bátortalanul.

Egy ideig méregetett az öreg, majd a közeli padra mutatott.

-A rég eltemetett emlékeket, tudja nem könnyű előhívni, de úgy érzem ennyivel tartozok magácskának. Nos, ez az édes Viola egy nem evilági teremtés volt–simított végig a fényképen. –Szerettük egymást, de ez nem volt elég a boldog élethez. A szülei egy gazdag iparoshoz akarták hozzáadni, de ő mindenképpen próbált ellenállni. Mi kiskorunktól kezdve ismertük egymást, a szerelem is lassan alakult, ahogy nőttünk, ez volt a mi kis titkos találkozási helyünk. Legfőképp alkonyatkor tudtunk az utolsó időkben találkozni. Amikor kiderült, hogy szeretnénk együtt elszökni, és a szülei nem engedték, rám sem hallgatott többé. Nem bírta a terheket, és inkább besétált a Dunába. Ez az egyetlen emlékem maradt meg róla, tudja én csináltam ezt a képet sok másik mellett, de ez titkon megtartottam és a szerelmem halhatatlan emlékére oda csavaroztam fel, ahol minden elkezdődött és ahol minden véget is ért.

Pár percig csak ültem némán, majd egy hirtelen ötlettől vezérelve megöleltem az idősembert, majd megköszöntem neki, hogy megosztotta a történetét.